

РЕШЕНИЕ

№ 5805

гр. София, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 28.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4739** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. Г. Г. от [населено място], ул.Д. А.“ № 4, ет. 2, ап. 3, чрез адв. Ж. Т., АК – М., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, срещу Заповед № 513з – 748/04.02.2015г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/. В жалбата се твърди, че заповедта е нищожна, тъй като по силата на чл. 179, ал.2 от ЗМВР /в редакцията на текста към датата на издаване на заповедта/, компетентен орган при определяне на размера на допълнителните възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности на държавни служители е министъра на вътрешните работи, без възможност това правомощие да бъде делегирано на друг орган в системата на МВР. Представени са писмени бележки. Направено е искане за присъждане на разноски по списък.

Ответникът – директор на СДВР, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт В. прави искане за потвърждаване на заповедта като правилна и законосъобразна. Излага доводи, че същата е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, отговаря на законовите изисквания, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Не прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от приетите писмени доказателства - Кадрова справка рег. № 513р-77350/09.09.202, г. на СДВР, се установява, че към 04.02.2015г. - датата на постановяване на оспорената заповед, жалбоподателят А. Г. Г. е заемал длъжността разузнавач V степен в 03 група „Криминална полиция“ към Полицейски участък – Д. на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 08 Районно управление /РУ/ на СДВР.

На 21.01.2015 г., началникът на Сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 08 РУ - СДВР на основание чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР е отправил предложение рег. № 3383р-1064/21.01.2015 г. до директора на СДВР за размера на допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности от държавни служители. Със същото е предложено, А. Г. Г. да получава 60 на сто от сумата 140 лева, считано от датата на издаване на предложението.

При тези фактически данни е издадена заповед № 513з-748/04.02.2015 г. на директора на СДВР, с която на осн. чл. 178, а. 1, т. 2 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ и пар. 26 от ПЗР на ЗМВР, във вр. с т. 1.1, буква А от заповед № Из-1887/19.07.2011 г. на министъра на вътрешните работи и предложение рег. № 3383р-1064/21.01.2015 г. по описа на 08 РУ – СДВР, са определени размери на допълнителни възнаграждения за специфични служебни дейности на държавните служители от сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 08 РУ на СДВР.

С жалба вх. № 30326/03.09.2021г., Г. е оспорил заповедта пред АССГ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Подадена е от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, предвид и искането за обявяване на нищожност, поради което е процесуално ДОПУСТИМА. В този смисъл е и определение № 4906/20.05.2022г. на ВАС на РБ по адм.дело №730/2022г., в което е посочено, че жалбоподателят има правен интерес от оспорването и делото е върнато на друг състав на АССГ за продължаване на съдопроизводствените действия.

По същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Съобразно нормата на чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, послужила като правно основание за издаване на оспорената заповед, към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности. В разпоредбата на чл. 179, ал. 2 от ЗМВР /ДВ., бр. 53 от 27.06.2014 г./ е посочено, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал. 1 и по чл. 178, ал. 1, т. 2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер - с негова заповед.

В текста на П. 1, т. 26а от ДР на ЗМВР /ДВ, бр. 14 от 2015 г./ е дадено легално определение на "специфични служебни дейности", а именно, това са пряко изпълнявани от държавните служители по този закон дейности за осъществяване на агентурно-оперативна, издирвателна, експертно-криминалистическа, патрулно-постова, пожарогасителна, спасителна и неотложна аварийно-възстановителна работа, държавен противопожарен или превантивен

контрол, контрол на държавната граница, химическа, биологическа и радиационна защита при инциденти и аварии, свързани с опасни вещества и материали, летателна, авиационна, парашутна, плавателна, водолазна, охрана на взривоопасни вещества, банкови или други ценности, борба с тероризма или участие в специални операции, откриване или обезвреждане на взривни вещества, конвоиране, съпровождане или транзитиране на лица, опазване на обществения ред и разследване по досъдебни производства.

В процесния случай, оспорената заповед е издадена от директора на СДВР, а не от министъра на вътрешните работи. Приложимата в случая законова норма на чл. 179, ал. 2 от ЗМВР посочва единствено министърът на вътрешните работи като компетентен орган при определяне на размера на допълнителните възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители и не предвижда възможност последният да делегира това свое правомощие на нито един друг орган в системата на МВР. Действително ответният орган е действал при условията на оправомощаване със заповед № Из-1887/19.07.2011 г. от министъра на вътрешните работи. Определената в закона компетентност на министъра на вътрешните работи, специално по отношение на допълнителните възнаграждения по чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, е персонална и не може да бъде делегирана след като няма изрично нормативно овластяване за това. С оглед императивния характер на разпоредбата на чл. 179, ал. 2 от ЗМВР/ в редакцията на текста към датата на издаване на заповедта/, предоставяща компетентност единствено на министъра на вътрешните работи да определя размера на допълнителните възнаграждения, следва да се приеме, че директорът на СДВР не е компетентен да определя размера на тези възнаграждения, респ. да издава заповеди от вида на оспорената в настоящото производство. /в този смисъл Решение № 8344 от 20.06.2018 г. по АД №11580/2017г. на ВАС, Пето отделение/

По тези съображения съдът счита, че директорът на СДВР е постановил нищожен административен акт, който не е породил предвидените в закона правни последици. Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. Един административен акт се преценява, дали е нищожен или незаконосъобразен, с оглед на степента на допуснатия порок, като съответно се обявява за нищожен или се отменя като незаконосъобразен. Основанията за нищожност са тези водещи до незаконосъобразност на административния акт и посочени в чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени, до такава степен, че водят до невъзможност и недопустимост, актът да остане в правната действителност. Нищожен е този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, а при констатиране на някое от основанията за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез обявяване на неговата нищожност.

Ето защо, заповед рег. № 513з-748/04.02.2015 г. на директора на СДВР е нищожна и жалбата срещу нея следва да бъде уважена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и направеното искане от страна на жалбоподателя, следва да се присъдят направените от него разноски. Съгласно представените доказателства, разноските следва да се определят в размер общо на 940 (деветстотин и четиридесет) лева за всички инстанции до настоящата Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-

София град, Първо отделение, 43-ти състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед рег. № 513з-748/04.02.2015г. на директора на СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, ДА ЗАПЛАТИ на А. Г. Г., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет. 2, ап. 3, общо разноски в размер на 940 (деветстотин и четиридесет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14- дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: